

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3542/2018
18.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије - Министарство пољопривреде и заштите животне средине, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Новом Саду, против тужених АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Рибаров адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене ББ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 114/18 од 21.02.2018. године, у седници већа одржаној дана 18.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене ББ изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 114/18 од 21.02.2018. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 114/18 од 21.02.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене АА и потврђена пресуда на основу признања Основног суда у Бачкој Паланци П 147/14 од 26.10.2015. године којом је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена АА из ... да на име дуга за коришћење пољопривредног земљишта у државној својини у производној 2012/2013 години исплати тужиоцу Републици Србији - Министарству пољопривреде и заштите животне средине износ од 9.698,16 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан плаћања са каматом по есконтној стопи Европске централне банке почев од 16.11.2013. године до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од укупно 24.000,00 динара, све у року од 15 дана под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, усвојена је жалба тужиоца и пресуда Основног суда у Бачкој Паланци П 147/14 од 25.04.2017. године преиначена у побијаном делу одлуке о главној ствари тако што је у целости одбијен компензациони приговор тужене ББ, а тужбени захтев делимично усвојен и тужена ББ из ... обавезана да на име дуга и коришћења пољопривредног земљишта у државној својини у производној 2012/2013 години исплати тужиоцу Републици Србији и износ од 7.491,61 евро са затезном каматом обрачунатом на евре у складу са чланом 4. став 1. Закона о затезној камати почев од 19.03.2014. године па до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан плаћања, док је тужилац одбијен са захтевом за досуђење камате по есконтној стопи Европске централне банке, преиначена је и одлука о трошковима спора тако што је тужена ББ обавезана да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од

89.250,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена ББ да на име накнаде трошкова жалбеног поступка исплати тужиоцу износ од 22.500,00 динара. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужене ББ за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена ББ је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се посебно не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка које су чланом 407. став 1. тачке 2. и 3. ЗПП предвиђене као разлози за овај ванредни правни лек.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена ББ је на лицитацији одржаној 07.03.2013. године понудила највишу закупнину за пољопривредно земљиште у државној својини у КО ... . Одлукама председника Скупштине општине Бач од 22.04.2013. године туженој је дато у закуп за период од годину дана пољопривредно земљиште у КО ... - катастарска парцела ... и катастарска парцела ... укупне површине од 13 ха 1 ар и 8 м², за закупнину од 331.775,40 динара што представља динарску противвредност износа од 2.976,15 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан надметања, као и катастарска парцела ... у површини од 25 ха за закупнину у износу од 712.500,00 динара, што представља динарску противвредност износа од 6.391,40 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан надметања. Тужена је пре лицитације извршила уплату депозита у износу од 66.355,08 динара (за катастарске парцеле ... и ...) и износу од 142.500,00 динара (за катастарску парцелу ...), што одговара износима од 596 евра, односно 1.279,94 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан уплате. Уговор о закупу означеног пољопривредног земљишта није закључен. Тужена је у посед земљишта ступила 22.04.2013. године и исто користила без закљученог уговора о закупу, а закупнину утврђену одлукама од 22.04.2013. године није платила. Одлуке о давању туженој пољопривредног земљишта у закуп од 22.04.2013. године њихов доносилац је ставио ван снаге. Туженој је понуђено закључење вансудског поравнања о исплати накнаде за коришћење пољопривредног земљишта, катастарских парцела ... и ... КО ... у износу од 2.380,15 евра, односно катастарске парцеле ... у истој катастарској општини, у износу од 5.111,46 евра. Предложено вансудско поравнање по којем је тужена ове износе требало да исплати до 15.11.2013. године, тужена није прихватила. Тужена није остварила средства за подстицај пољопривредне производње за 2013. годину у износу од 12.000,00 динара по хектару, а због касног уласка у посед пољопривредног земљишта претрпела је и штету у виду умањеног приноса и умањеног квалитета приноса.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом члана 210. Закона о облигационим односима утврдио да постоји новчано потраживање тужиоца у укупном износу од 7.491,61 евра са затезном каматом од 19.03.2014. године, јер је тужена пољопривредно земљиште у КО ... користила без закљученог уговора о закупу. Исти суд је утврдио да постоји и новчано потраживање тужене, истакнуто компензационим уговором у висини тужиочевог потраживања, са образложењем да су

због закаснеле одлуке о давању земљишта у закуп истекли сви оптимални агротехнички рокови за предузимање потребних мера за узгој и принос са земљишта, те тако туженој проузрокована штета. Због тога је, након извршене компензације, тужбени захтев одбијен.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је одбио компензациони приговор и обавезао тужену на исплату новчаног потраживања тужиоца са затезном каматом по стопи прописаној у члану 4. став 1. Закона о затезној камати.

Наводи ревизије тужене о погрешној примени материјалног права нису основани.

Тужена је у агроекономској 2012/2013 години држала пољопривредно земљиште у КО ... без правног основа - уговора о закупу, односно по правном основу који је (стављањем ван снаге одлуке о давању земљишта у закуп), отпао. За коришћење тог земљишта тужена није платила накнаду, због чега тужилац основано потражује њено плаћање на основу члана 210. Закона о облигационим односима, у висини која између странака није била спорна, и плаћање затезне камате у складу са чланом 214. истог закона.

Потраживање тужене истакнуто приговором пребијања, и по налажењу Врховног касационог суда, није основано. Правни основ овог потраживања је накнада штете - умањење приноса са земљишта и неостваривање субвенција. Тражена штета, по тврдњи тужене, настала је због закаснело спроведене лицитације и услед тога протекла оптималних рокова за предузимање агротехничких мера потребних за остварење прихода са закупљеног земљишта.

Наиме, туженој је морало или јој је могло бити познато које пољопривредне културе и у ком периоду се могу узгајати, односно који су рокови оптимални за предузимање потребних агротехничких мера. И поред тога, тужена је учествовала на лицитацији која је одржана 07.03.2013. године, свесна свих околности па и оних који се тичу времена када је реално могла очекивати да јој се земљиште преда у посед, ако њена понуда буде прихваћена. Из утврђених чињеница произилази да је штета коју тужена потражује настала као последица необављеног јесењег дубоког орања и ђубрења земљишта, услед чега је принос смањен. Туженој је у време лицитације било јасно да је време за јесење орање и ђубрење земљишта већ одавно протекло, али је ипак учествовала на лицитацији, ушла у посед земљишта и исто користила.

Правилником о начину остваривања права на основне подстицаје у биљној производњи обрасцу захтева за остварење тих подстицаја („Службени гласник Републике Србије“, број 29/13), који је ступио на снагу 06.04.2013. године, предвиђено је да се право на подстицаје остварује подношењем захтева надлежном органу једанпут годишње, од 01.05. до 30.06. текуће године. У конкретном случају, одлуке о давању туженој пољопривредног земљишта у закуп донете су 22.04.2013. године, па је тужена била у могућности да у наведеном року поднесе захтев за остварење субвенција.

Из наведених разлога, није основано потраживање тужене истакнуто компензационим приговором као штета за коју тужилац одговара по члану 172. став 1.

Закона о облигационим односима, због чега је применом члана 414. став 1. ЗПП одлучено као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић